

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4780/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милена Ристић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Смедереву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 375/2020 од 25.06.2020. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 375/2020 од 25.06.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 375/2020 од 25.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П 2840/18 од 10.02.2020. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да на име стицања без основа исплати 8.716,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.12.2016. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Гж 375/2020 од 25.06.2020. године, одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужиоца не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса, па имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о парници ради стицања без основа на име више уплаћене судске таксе, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, на основу чега овај суд

даље налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа, поднета је 17.04.2018. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 8.716,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначење тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић